

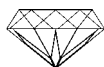
A woman with long brown hair is smiling and looking down. She is wearing a white dress with intricate gold and brown patterns. She is standing outdoors at sunset, with her hand resting on a stone wall. The background is a soft-focus landscape with hills and trees under a warm, golden sky.

KIRSI RANTO

PEHMEÄ
KUIN KUKKA,
KOVA KUIN
TIMANTTI

TAMMI

Kirsi Ranto

PEHMEÄ KUIN KUKKA,
KOVA KUIN TIMANTTI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

KUVAT: KIRSI RANTO, PAITSI KUVALIITTEEN S. 5 JA 7 SHAWN REEDER

© KIRSI RANTO JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2015

ISBN 978-951-31-8143-7

PAINETTU EU:SSA

Sisälylys

ENSIMMÄINEN OSA

- 9 Elämänlangalla
- 18 Salattu lähde
- 32 Liehuva liekki
- 39 Naisen sydän

TOINEN OSA

- 53 Jumalattaren kutsu
- 58 Kolme onnellista nunnaa
- 71 Rakkauden kehto

KOLMAS OSA

- 87 Avain sydämeen
- 98 Vapauteen
- III Timantti
- 120 Kuolema
- 127 Vihkimys
- 135 Vuoret siirtyvät
- 147 Jumalatarten aika

NELJÄS OSA

161 Aavan meren tällä puolen

174 Kaiken alku

188 Koti

195 *Loppusanat*

197 *Liite 1: 12 chakran esittely ja
meditaatioharjoitus*

206 *Liite 2: Jumalatar, pyhä nainen*

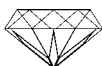
214 *Lähteitä ja lisätietoa*

ENSIMMÄINEN OSA

*Raivotkoon, uhmatkoon
mua myrskyt maailman
selviän, eloon jään
sulta siivet sain*

SIIVET (KOTIMATKA, 2007)
SÄV. & SAN. KIRSI RANTO

Elämänlangalla

Kristallienkeli

Valo kimaltelee kristallisessa enkelissä, joka keinuu auton taustapeilissä. Ajelen kohti Vaasaa, ja Pohjanmaan laakeat syyspellot aukeavat tien kummallakin puolella. On lokakuu vuonna 2012, ja minä olen kiertänyt koko vuoden Suomea ristiin rastiin pitäen enkeli-iltoja yksityiskodeissa ja toimitiloissa. Tänään minua odottaa jälleen 15 hengen ryhmä, jonka kanssa pääsemme hiljentymään enkeleiden äärelle.

Olen jo melkein perillä, kun yhtäkkiä kesken automatkan hengitykseni salpautuu. Säikähdän ja tunnen, kuinka palleani on kuin iso korkki, joka väännetään voimalla kiinni. Koko kehoani kouristaa ja huomaan kauhukseni, etten pysty enää hengittämään enkä puhumaan kunnolla! Ajan kiireesti lähimmälle huoltoasemalle ja laitan hätäpäissäni tekstiviestin naiselle, jolta olen saanut aiemminkin apua. Enkeliapua.

Nainen soittaakin minulle välittömästi ja kysyy, mikä on hätänä. Sitten hän välittää minulle enkeleiltäni viestin.

Enkeleiden viesti on se, että kehoni on stressitilassa ja tarvitsen ehdottomasti lepoa. He sanovat, että ääneni on minulle hyvin tarkka hyvinvointini mittari, ja minun tulisi oppia kuuntelemaan sitä tarkasti. Minun on lopetettava matkustaminen ja iltojen pitäminen ainakin kuukaudeksi ja opeteltava antamisen

ja vastaanottamisen kultainen tasapaino. Saan kuun loppuun saakka aikaa pitää sovitut enkeli-illat, loput minun tulisi perua.

Minä tärisen puhelimen toisessa päässä, kun vain ajattelenkin, minkä pettymyksen joutuisin aiheuttamaan ihmisille peruuttaessani sovitut enkeli-illat. Samalla mieleeni välähtää, että tämä on kuin täydellinen toisinto kahdeksan vuoden takaa, jolloin paloin loppuun laulajan ammatissani. Milloin minä opin?

En voi väittää, ettenkö olisi jo hetken aikaa tuntenut, että tarvitsisin lepoa. Enkelit ovat minun työnantajiani, ja minun täytyy näköjään kantapään kautta oppia sanomaan pomolle ni ”ei”. Rakastan työtäni niin paljon, että haluaisin vain antaa, antaa ja antaa, huolimatta siitä, miten itse voin.

Lupaen enkeleille peruuttaa ensi kuun enkeli-illat ja aloittaa loman ja itseni hoitamisen. Olen jo pelkästä ajatuksesta helpottunut.

Elämänpyörä

Minä olen alun perin ammatiltani laulaja. Minut kruunattiin tangokuningattareksi Seinäjoen Tangomarkkinoilla ollessani 19-vuotias, mikä mahdollisti minulle lapsuudenunelmieni täytymisen: päästä konsertoimaan ympäri Suomea ja levyttämään omaa musiikkia.

Monen vuoden lähes tauottoman esiintymistahdin myötä paloin kuitenkin loppuun vuonna 2004, minkä myötä kyseenalaistin ensimmäisen kerran koko elämäni ja urani laulajana. Tuolloinkin menetin ääneni ja luulin, että laulajanurani olisi ohitse. Hyppäsin pois oravanpyörästä, perustin silloiseen kotikaupunkiini Turkuun vaateputiikin ja tein lyhyen aikaa töitä paikallisradion aamujuontajana. Synkimpänä hetkenä löysin itseni lopulta tuon saman enkelinaisen luota, jolta nytkin pyysin apua.

Enkelit – sen kummemmin kuin ylipäättään henkisyyskään – eivät olleet minulle millään tavalla tuttuja, vaan olin siihen saakka pikemminkin kavahtanut kaikkea uskonnollisuuteen tai hengellisyys­teen viittaavaa. Mutta kuultuani tuosta naisesta tiesin, että minun on tavattava hänet. Mitään järjellistä syytä siihen en löytänyt, minusta vain tuntui siltä, että niin minun tulisi tehdä. Mikä tahansa apu oli nyt tervetullutta, miksei siis enkeliapu.

Tapaaminen enkelinaisen kanssa muutti koko elämäni suunnan. Koin ensimmäistä kertaa enkeleiden rakastavan läsnäolon ja ymmärsin helpotuksekseni, että tämä fyysinen maailma ei ole koko totuus todellisuudestamme. Enkelit löytäessäni tuntui kuin olisin saapunut kotiin. Tuosta päivästä lähtien olen kokenut olevani kuin enkeleiden koulussa, jossa he ohjaavat minua jokapäiväisissä asioissa ja auttavat ymmärtämään universaaleja lakeja ja energiaa. Matka enkeleiden kanssa on ollut matka itseäni.

Pian sen jälkeen, kun enkelit olivat astuneet elämääni – tai pikemminkin minä avautunut heidän läsnäololleen – musiikki tulikin elämääni takaisin. Aloin kirjoittaa enkelien avustuksella lauluja ja ottaa elämästäni ja onnellisuudestani itse vastuun.

Samaan aikaan avioliittoni silloisen mieheni kanssa purkautui, omaisuuteni meni myyntiin ja aloin viettää yhä enemmän aikaa Helsingissä. Koulutin itseäni enkeli- ja energiakoulutuksissa ja ahmin henkistä kirjallisuutta. Olin niin onnellinen, kun aloin vihdoinkin saada elämääni jotain tolkkua. Aloin ymmärtää, että mikään ei olekaan ollut sattumaa, vaan jopa vaikeiden aikojen takana piilee suurempi tarkoitus ja voima.

Eräänä päivänä lähdin ystäväni kanssa Helsingin Kaapelitehtaalle tapaamaan intialaista halaavaa hyväntekijää, Äiti Ammaa. Jos enkelit olivatkin olleet minulle aiemmin täysin vieras asia, niin vielä vähemmän olin koskaan kuvitellut lähteväni tapaamaan intialaista, pyhimykseksi kutsuttua naista,

henkistä guraa. Ammassa tunnistin kuitenkin heti ensi tapaa-
misella jotain sellaista, mitä en ollut ihmismuodossa elämä-
säni koskaan kokenut niin puhtaasti: pyyteettömän rakkauden.
Hänen seurassaan sydämeni alkoi avautua aivan spontaanisti,
ja jo kahden kuukauden kuluttua matkustin ensimmäisen ker-
ran Intiaan Amman ashramiin, henkiseen keskukseen.

Pian Intian matkan jälkeen muutin takaisin kotiseudulle-
ni Pohjanmaalle ja oma työnkuvani alkoi hiljalleen muuttua:
esiintymisten ja laulujen kirjoittamisen lisäksi aloin kirjoit-
taa Deepthi-blogia sisäisistä kokemuksistani, jotta ymmärtäi-
sin, mitä minussa tapahtuu; aloin pitää kotonani enkeli-ilto-
ja, joissa hiljennymme enkeleiden läsnäololle ja kuuntelemaan
omaa sydäntämme; konsertit puolestaan vaihtuivat kapakois-
ta ja tanssiravintoloista pienimuotoisiin soolokonsertteihin
konserttisaleissa, kirkoissa ja erilaisissa henkisissä ja tietoisuut-
ta edistävässä tapahtumissa. Vanhasta elämästäni oli ulkoisesti
enää rippeet jäljellä. Kerron tästä kaikesta tarkemmin ensim-
mäisessä kirjassani *Ole se valo joka olet*.

Nyt, vuoden 2012 lopulla, vajaan kolmen vuoden enkelityö-
putken jälkeen olin jälleen ajanut itseni auttamattomasti piip-
puun.

Ensiaskleet

Saan jotenkuten ohjattua Vaasan enkeli-illan läpi. Minua loh-
duttaa suuresti se, että vaikka minä en olekaan kunnossa ja
ääni toimii vain pätkittäin, ihmiset saavat kokea enkeleiden
rakkaudellisen läsnäolon ja saavat heiltä vahvistusta ja ohjaus-
ta mieltään painaviin asioihin.

Saan taas todistaa, miten tämä työ ei ole minusta ja minun
kyvyistäni riippuvainen. Mutta juuri siinä piileekin vaara: kos-
ka saan itsekin illoista henkisesti niin paljon ja tunnen olevani

aina elämäni voimissa iltojen jälkeen, se saa aikaan harhan, että minun fyysisellä kehollani ei ole niin väliä. Totuus kuitenkin on, että jos en ole fyysisesti kunnossa, pelkästä valomaailmasta ei ole lopulta paljon iloa. Sen saan nyt oppia kantapään kautta.

Kun marraskuu koittaa, minä jään kotiin. Ensimmäiset kuukaudet kohtauksen jälkeen ovat vaikeita, sillä joudun käytännössä opettelemaan kaiken alusta saakka aina hengittämistä lähtien. Makaan joogamatolla, meditoin, kuuntelen kehoani, teen mantroja rupuisella äänelläni. Yritän laulaa, turhaan. Ääni tarttuu kurkkuun, enkä kykene muodostamaan kunnolla edes sanoja. Kuljen metsässä, käyn hierojilla ja energiahoitajilla, juon paljon vettä. Nukun pitkiä unia, syön mahdollisimman puhdasta ruokaa, vietän aikaa perheen ja ystävien parissa.

Kolmen kuukauden kuluttua hengittäminen on jo löytänyt uusia uomia ja puheäänienikään ei enää niin pahasti katkeile. Mutta laulaminen on edelleen täyttä tuskaa. Olen menettänyt yhteyden kehooni, laululihaksiini ja oikeanlaiseen, luonnolliseen hengitystekniikkaan ja äänenmuodostukseen kramppi-kohtauksen myötä.

Koko kevään ajan tutkin oireitani ja etsin niille selityksiä internetin kautta samalla, kun kirjoitan ensimmäistä kirjaani. Yökausien surffaamisen tuloksena löydän spesialisteja ja tutkimustietoa ympäri maailmaa ja luen läjäpäin ihmisten kokemuksia äänihäiriöistä. Lopulta törmään kanadalaislaulaja Shania Twainin haastatteluun. Hän on kohdannut tismalleen saman kohtalon äänensä kanssa käytyään läpi isoja elämänmuutoksia. Käytännössä siis stressiä. Pystyn samaistumaan häneen täysin: mitäpä muuta omakaan elämäni olisi viime vuosina ollut kuin elämänmuutosta toisensa jälkeen. Ei siis ihme, että ääni sanoo sopimuksensa irti!

Shanian haastatteluista löydän omille oireilleni nimen: spasmodinen dysfonia. Kaikkien muiden lukemieni haastattelujen keskellä hänen haastattelunsa on minulle valo pimeyden kes-

kellä: hän on selvinnyt. Shania kertoo, että hänen äänensä on nyt kunnossa ja hän kiertää jälleen ympäri maailmaa konserttien. Se riittää minulle toivonkipinäksi siitä, että tästä selvittää.

Liitutaulu

Helsinkiläinen lääkärinhuone kylpee keskipäivän auringossa ja kello tikittää äänekkäästi pöydällä. On alkukesän päivä vuonna 2013. Vaikka olen jo saanut selkeyttä ääniasiaani ja löytänyt sille jopa diagnoosin, haluan saada lääkäriltä lausunnon ja kuulla, mitä hän ehdottaa äänen korjaamiseksi. Tuomio on kuitenkin tily. ”Laulu-urasi on ohi, ellei jotain ihmettä tapahdu. On parempi, että alat etsiä itsellesi muita töitä.”

Tuijotan lääkäriä pysähtynyt hymy huulillani ja yritän ymmärtää mitä hän oli juuri lausunut. Minä olen ollut laulaja kuusivuotiaasta lähtien. Ei kai sellaista voi muutamalla yksinkertaisella sanalla pyyhkiä pois kuin kirjoitusta liitutaululta? Vai voiko? Lakkasiko tuo pöytäkello juuri tikittämästä?

Olen jo kysymässä foniatrialta, onko hänen mieleensä koskaan tullut, että kaikella – aivan kaikella – mitä elämässämme tapahtuu, voisi olla jokin suurempi merkitys? Että mitä jos tämä ei olekaan kaiken loppu vaan vasta kaiken alku?

Mutta minä pidän suuni kiinni. Ehkä tarvitsin juuri tuon toivottoman viestin nähdäkseni, mitä tämä kaikki minulle merkitsee. Olenko valmis taistelemaan suurimman rakkauteni puolesta, uskonko siihen, että kaikesta voi selvitä?

Lääketieteellä ei kuulemma ole pysyvää ratkaisua tähän sairauteen. Voisin kyllä alkaa ottaa äänihuuliini Botox-piikkejä, joiden vaikutus kestäisi jonkin aikaa mutta lakkaa sitten, ja olisin loputtomassa Botox-piikkikierteessä. Se ei tunnu minusta kovin houkuttelevalta.

Nousen, kättelen foniatria ja lähdän ulos vastaanottohuoneesta. Jo hississä tunnen, kuinka inhimillinen epätoivon tunne tilanteestani ja foniattrin sanat alkavat vyöryä koko olemukseni yli sellaisella voimalla kuin joutuisin keskelle hyökyaaltoa. Astun ulos Helsingin keskustan kaduille ja vedän nopeasti isot, tummat aurinkolasit päähäni, ettei kukaan näkisi sitä pohjaton-ta surua, joka silmistäni alkaa heijastua.

Pääsen hädin tuskin autooni Kampin parkkihalliin, kun kyyneleet saapuvat. Itken ja huudan sisäistä tuskaani niin, että auto aivan tärisee allani. Minusta tuntuu kuin minut olisi juuri teloitettu elävältä. Kaikki, aivan kaikki mihin olen koko elämäni ajan uskonut, on nyt pyyhkäisty pois. Musiikki, laulaminen ja esiintyminen on ollut minun koko elämäni. Suurin rakauteni. Ja nyt se on poissa.

Sana kiirii

En kykene lähtemään ajamaan autoa. Miten onkin niin, että virallisen tahon lausunnolla on ihmisen mieleen niin suuri vaikutus, vaikka itse tietäisi oman totuutensa? Otan puhelimen käteeni ja hetken mietin, kirjoitanko tapahtuneesta jotakin kotisivuilleni. Ei tarvitsisi sitten ihmisten ihmetellä, miksi en enää esiinny, jos tästä ei tosiaan toivuta. Ensin ajattelen, että kyllä, minun tulisi kertoa tästä julkisesti, tähän on minulle tapahtuvaa tosielämää. Sitten jo epäroin, että ei, mitä minä nyt tällaisia sinne laittaisin, aivan turhaa säälipisteiden keruuta. Sitten sydämeni valtaa suuri voima: tämä on totta minulle ja minä olen valinnut olla totta koko olemuksellani myös muille ihmisille, ja ehkä minun kokemastani voi olla apua jollekulle muullekin. Haluan uskoa, että tällä kaikella on jokin suurempi merkitys, vaikka en itse vielä tässä vaiheessa voi sitä ymmärtää. Niinpä naputan vapisen sormin sivuilleni viestin.

Matka kotiin Pohjanmaalle tuntuu kestävän ikuisuuden. Frantsilan kohdalla käyn tavanomaiseen tapaani syömässä Kehäkukassa, ja kyyneleet valuvat tahtomattani pitkin poskiani samalla, kun yritän nauttia talon ihanista tarjoiluista. Vilkaisen puhelintani ja huomaan, että sivuni ovat täynnä ihmisten myötätuntoisia viestejä.

Ruoan jälkeen istun takaisin auton rattiin ja erehdyn laittamaan lempimusiikkiani soimaan. Laulajan ääni menee suoraan sieluuni ja sydämeeni, ja tunnen suurta tuskaa, kun vain ajattelenkin, etten voisi enää koskaan käyttää omaa ääntäni itseni ja muiden vahvistamiseen, kohottamiseen, yhdistämiseen. Koen syvimmällä mahdollisella tavalla äänen hoitavan, sieluun saakka yltävän voiman. Ensimmäistä kertaa elämässäni tajuan, miten paljon minä tarvitsen laulamista.

Pohjanmaalle päästyäni päivä on jo kääntynyt illan puoleen. Ilta on ihmeellisen kaunis, ja minulle tulee vastustamaton tarve lähteä ystäväni kanssa ulos kuvaamaan auringonlaskua. Kävellemme pitkin peltojen pientareita ja yhtäkkiä saamme todistaa mitä kauneimman valoloiston ja sateenkaaren. Näky tuntuu juuri nyt mitä suurimmalta siunaukselta, toivon viestiltä. Yön tullen laitan auringonlaskukuvat kotisivuilleni ja kiitän ihmisiä heidän kannustavista viesteistään.

Valokylvyssä

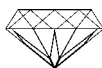
Seuraavat kolme päivää diagnoosin jälkeen ovat aivan ihmeellisiä. Käytännössä tuntuu kuin suorastaan kylpisin rakkaudessa. Tunnen, miten ihmisten minua kohtaan tuntuma myötätunto ja rakkaus ovat kuin suojavaippana ympärilläni, ja taas muistan, mikä voima rukouksella, toivolla ja kannustuksella on. Suru äänenmenetyksestä hälvenee ja tunnen suurta kiitolisuutta ja rauhaa sydämessäni.

Niin hassulta kuin se saattaakin kuulostaa, minusta tuntuu, että itseni ja tulevan prosessini takia on tärkeää sanoa asia ni ääneen kaikille, myös lehdistölle. Olla täysin läpinäkyvä, rehellinen ja avoin – erityisesti itselle. Huomaan, että jollain ihmeellisellä tavalla tämä epätäydellisyys, se että minulla ei olekaan ”täydellistä” ääntä – tekee minusta sisäisesti täydellisen. On nurinkurista, että ihminen pelkää elämässään eniten epäonnistumista ja epätäydellisyyttä, kun juuri haavoittuvuus, inhimillisyys, keskeneräisyys ja sen hyväksyminen tekevät meistä täydellisiä ja ehjiä.

Hämilläni tunnustelen, miten identiteettini artistina alkaa muuntua. Vahvaksi. Voimakkaaksi. Jollain tavalla säälimättömäksi. Tunnen, miten minusta suorastaan revitään pois sisäistä ”anteeksi että olen olemassa” -olemusta. Tajuan, miten vahvasti olen peilannut itseäni artistina siihen, mitä esimerkiksi levy-yhtiöt minusta ajattelevat, tai pohtimalla, ovatko omat sävellykseni tarpeeksi hyviä, kelpaanko artistina juuri sellaisena kuin olen? Toisin sanoen olen etsinyt aina hyväksyntää ulkopuoleltani. Nyt näen, miten se on vaikuttanut koko identiteettiini ja miten syvään nuo nuorena koetut tunnot ovat juurtuneet olemukseeni ja uskomuksiini.

Huomaan ajattelevani, että sillä ei ole mitään merkitystä, mitä joku muu minusta artistina ja ihmisenä ajattelee. Eihän kukaan muu edes mieti minua! Itse käyn näitä harhaisia keskusteluja oman pääni sisällä! Ihminen on niin samaistunut pelkoon, että siitä kehittyä mörkö omaan mieleemme. Jos sen sijaan pystyisimme kääntämään ajatuksen niin päin, että ”minua rakastetaan koko ajan ja kaikki tahtovat minulle vain hyvää”, saisimme aikaiseksi aivan huikeita asioita ja rentoutuisimme nauttimaan elämästä!

Salattu lähde

Jano

Kesän mittaan jatkan ääniasian tutkimista ja seuraan joka-päiväisessä elämässäni, miten ääneni missäkin tilanteessa toimii. Opin huomaamaan, milloin ääneni sortuu tai katkeilee pahimmin, ja milloin se taas toimii paremmin ja vapaammin. Hiljalleen alan ymmärtää, miten tärkeä osa ihmisen identiteettiä ääni on ja miten ääni kuvastaa suoraan sisäistä sielun tilaa. Henkisestä näkökulmasta alan ymmärtää, että minulle ääneni on todellinen oman voiman, jumalattaruuden, opettaja.

Enkeleiden lisäksi olen työskennellyt eri maailmankatsomuksista peräisin olevien jumalattarien kanssa jo kymmenen vuotta. Meni kuitenkin monta vuotta ennen kuin pystyin täysin alkamaan omaksua jumalattarien voimallisia viestejä ja tutkia heitä pintaa syvemältä. Koen, että jumalattarien energia on aivan toisenlaista kuin enkeleiden. Enkelit oli helppo vastaanottaa heille ominaisen hyvin hellävaraisen, valoisan ja rakkaudellisen energian takia, mutta jumalattarten energian koin olevan sen verran napakka, suora ja toisella tavalla voimallinen, että kesti aikansa avautua sille täydesti.

Intiassa viettämäni ajan johdosta totuin ensin ajatukseen eri hindujumalattarista, ja sen myötä aloin tutkia myös muiden uskontojen jumalatarperinteitä. Ennen kaikkea johdattajana-

ni jumalatararten ja pyhän naiseuden pariin on kuitenkin toiminut oma sisäinen polkuni Amman kanssa.

Heti ensi kertaa Amman tavattuani aloin tuntea sydämessäni universaalin rakkauden hyvin elävänä, voimallisena ja erityisesti äidillisenä. Tuntui että taannuin aivan pikkulapsen tasolle, aivan kuin olisin aloittanut elämäni aivan alusta. Toisaalta minussa oli yhtäkkiä enemmän sisäistä henkistä selkärankaa kuin koskaan ennemmin, ja aloin yhtäkkiä kokea syvällä sisälläni, sydämessäni ja koko olemuksessani, mikä valtava voima minussa ja meissä kaikissa piilee. Muistan jopa kirjoittaneeni ensimmäisiin päiväkirjoihini, että ”Minä olen Universaalin Rakkauden papitar”, kun sain muutamien kuukausien ajan kokea, miltä tuntuu, kun suurin rakkaus, feminiininen olemuksemme, asuu meissä. Se on kaiken täyttävä ja tyydyttävä sisäinen tila, jossa emme etsi enää mitään ulkopuolettamme vaan tiedämme ja koemme olevamme Rakkaus.

Jumalattaruuden kokeminen ja tutkiminen ovat tuoneet minulle kovasti lohtua ja olen alkanut syvemmin ymmärtää omaa henkistä polkuani, erityisesti naisena. Mutta omalla kohdallani nuo ensimmäiset kokemukseni olivat vasta kaiken alku, jonka jälkeen lähtivät liikkeelle suuremmat sisäiset muutokset, joiden myötä olen sukeltanut aina pimeimpiin luoliin saakka ja opetellut pala palalta hyväksymään itsessäni sekä valoa että pimeyttä. Pimeyttä, joka muuntuu tietoisuuden ja sydämen avautumisen myötä hiljalleen valoksi ja rakkaudeksi.

Löytö

Muutama vuosi sitten seisoin keväisenä päivänä suosikkikirjakaupassani Era Novassa Helsingin Kasarmikadulla ja tunnustelin intuitiivisesti, niin kuin aina, mitkä kirjat minua vetävät puoleensa. Yllätyksekseni huomasin, että käteeni tarttui

Maetreyii Nolanin kirja *Naismystisismi – Naisen voiman lähde*. Ihmettelin tuolloin, että missähän nyt mennään, kun enkeli-kirjat ovatkin yhtäkkiä vaihtumassa naiseutta ja seksuaalisuutta koskeviin kirjoihin?

Pidellessäni kirjaa kädessäni huomasin yllätyksekseni, että pidin sitä kädessäni jotenkin salaillen. Aivan kuin ei olisi oikein hyväksyttävää enkeleiden ja Jumalan kanssa työskentelyn jälkeen olla yhtäkkiä kiinnostunut naiseudesta ja seksuaalisuudesta. Mitä tämä on, ihmettelin. Miksi en voi vain avoimesti ottaa tätä kirjaa käteeni ja selailla sitä?

Luin kirjasta puolisalaa muutaman sivun, ja olin jo muutamassa sekunnissa niin kiihdyksissäni, että hyvä kun kirja pysyi hyppysissäni. Muistin tuskin maksaa kirjaa kassalle, kun minun oli juostava autoon ahmimaan lisää. *Naismystisismi*-kirja kertoo siitä, mitä meille naisille on ajan saatossa tapahtunut: olemme unohtaneet jumalattaruuden, sisäisen Pyhän Naiseuden.

Jatkoin naismystisismien, pyhän naiseuden ja seksuaalisuuden teemojen tutkimista. Suurimmat kysymykseni koskivat sitä, miten tämä kaikki liittyy henkisyyteen ja miksi näistä asioista on vaiettu? Enkeli-illoissani ympäri Suomea aloin varovasti nostaa naiseuden teemoja esille ja huomasin nopeasti, miten valtava jano muillakin naisilla on ymmärtää oman naiseutensa henkistä puolta. Moni tunnisti toimivansa maskuliinisesta voimasta käsin, eli vain suorittavansa ja juoksevana aikataulujen perässä, eikä sisäiselle naiseudelle ja sen ilmentämiselle ja vaalimiselle ole jäänyt sijaa.

Minusta tuntuu, että tuo epätasapaino juontaa juurensa aina sotavuosiin saakka. Silloin miehet lähtivät rintamalle ja naisten täytyi ottaa sekä miehen että naisen rooli perheissä. Kun sota päättyi ja miehet palasivat kotiin – ne jotka palasivat – naiset olivat jo niin juurtuneet omaan rooliinsa sekä isänä että äitinä, että miesten on ollut ilmeisen vaikeaa astua takaisin omaan rooliinsa – ja naisten antautua takaisin naisiksi. Naiset

olivat jo niin tottuneet selviämään ilman maskuliinista tukea ja kehittämään vahvan maskuliinisen voiman itsessään, että he eivät kenneetkään enää antamaan tuota maskuliinista voimaa takaisin miehilleen, ja niin he jäivät oman sisäisen epätasapainonsa vangeiksi.

Valitettavasti tuo epätasapaino ja tietyt roolit ovat kuitenkin seuranneet meitä sukupolvien yli aina tähän päivään saakka. Naiset ovat alkaneet kilpailla miesten kanssa ja kohdistaa itseensä kohtuuttoman tiukkoja vaatimuksia. Emme arvosta itseämme naisina, herkkinä, kauniina olentoina, emme anna itsellemme aikaa ja huolenpitoa, emme hyväksy kehojamme, sisäistä ohjaustamme ja kykyämme olla empaattisia, huolehtivia ja viisaita naisia. Meillä on kiire, tiukat aikataulut ja vain vähän aikaa levolle. Meiltä puuttuu myös vanhan ajan yhteisön ja isojen perheiden tuki, joka salli perheiden kasvaa yhdessä ja siirtää syvemmät arvot sukupolvelta toiselle. Moni tuntee tänä päivänä olevansa yksin sekä vanhempana, lapsena, naisena että yksilönä.

Historiassa voidaan toki mennä ajassa vieläkin kauemmaksi taaksepäin aina muun muassa Atlantiksen, Lemurian ja Egyptin aikoihin saakka, jolloin maskuliini- ja feminiinivoima ensimmäisiä kertoja erkaantuivat toisistaan. Meistä jokainen kantaa sielussaan ja alkuperässään tuota erillisyyden tuskaa, joka heijastuu yhä edelleen ihmisissä tänä aikana.

Enkeli-illoissamme ympäri Suomea olemme keskustelleet ryhmissä siitä, millaisia tunteita kannamme mukamme sukupolvien takaa, millaista on olla nainen tässä ajassa. On tullut aika tulla tietoiseksi siitä, mikä on meidän omaa elämäämme ja mikä jäännettä jostain sukupolvien ja kenties jopa eri elämien takaa. On tullut aika omistaa itse oma voimamme, sisäinen universaali rakkaus kaikissa meissä, niin naisissa kuin miehissäkin. On aika astua pelon ja kärsimyksen tietoisuudesta sydäntietoisuuteen.

Jumalattaruus on voimavara, jota voi määritellä monin tavoin. Seuraavassa joitakin näkemyksiä jumalatarten ominaisuuksista, jotka ovat mielestäni erityisen kuvaavia.

Jumalatar uskaltaa sukeltaa syvälle itseensä ja olla todellinen itselleen, vaikka se tarkoittaisi yleisesti hyväksytystä normista poikkeamista. Jumalatar on hän, joka uskaltaa alkaa tutkimaan sisäisen valon lisäksi myös sisäistä pimeyttään, ja hyväksyy sen. Jumalatar tuntee sisäisen voimansa ja osaa käyttää sitä rakkaudellisen viisaasti. Jumalatar löytää täyttymyksen elämäänsä itsestään ja yhteydestään Jumalaan. Jumalatar hehkuu sisältä käsin, iloitsee kehostaan ja liikuttaa sitä sulavasti ja luontevasti.

Jumalatar on äiti kaikille lapsille. Hän on sekä viisaus, voima että myötätunto. Jumalatar etsii intohimoisesti Totuutta ja on kiinnostunut oman itsensä sijaan suuremmasta kokonaisuudesta. Jumalatar tuntee tarkoituksensa tässä elämässä ja kurottaa sitä kohti. Jumalatar hyväksyy itsensä sellaisena kuin hän on. Lisäksi hän pyytää apua silloin kun sitä tarvitsee ja on valmis tarjoamaan apua, kun sitä pyydetään häneltä. Jumalatar kunnioittaa sekä omia rajojaan että muiden ihmisten rajoja. Jumalatar ottaa täyden vastuun omasta elämästään ja kieltäytyy olemasta minkään tilanteen tai ihmisen uhri. Jumalatar näkee Jumalan, Rakkauden, kaikessa.

Puolet totuudesta

Alan sukeltaa omaan naiseuteeni, seksuaalisuuteeni ja jumalattaruuteeni ääneni menetyksen kautta. Astuessani henkisel-
le polulle avauduin ihanalle valolle, rakkaudelle ja enkeleiden läsnäololle niin vahvasti, että elin muutaman vuoden melkein kokonaan ilman kehotietoisuutta ja seksuaalisia viettejä, ja yli vuoden jopa ilman kuukautisia. Samaan aikaan enkelit kuiten-

kin koko ajan viestivät minulle, että ”odotapa vain, kun menet uudelleen parisuhteeseen, silloin henkinen valmiutesi todella testataan”. Enpä tuolloin tiennyt, mitä kaikkea heidän lausahuksensa piti sisällään.

En varsinaisesti odottanut tuota parisuhteeseen astumisen maagista hetkeä, vaikka pieniä ihastumisia olikin silloin tällöin ollut. Olin viettänyt viime vuosina paljon aikaa intialaisessa ashramissa munkkien ja nunnien keskellä, samaistunut kovasti ajatukseen selibaatista ja todella tarvinnut sitä. En tietoisesti kaivannut miestä, en intiimiä kanssakäymistä enkä sitä kaikkea, mitä sitoutuminen parisuhteeseen toisi tullessaan. Samalla kuitenkin juuri tuossa intialaisessa luostarissa löysin itseni pohtimasta parisuhdeasioita, seksuaalisuutta, suhteita elämäni eri miehiin ja käymästä yhä uudelleen läpi kaikkia niitä jälkiä, tunteita ja kokemuksia, joita olin saanut elämässäni miesten kanssa jakaa. En ollut kovin tyytyväinen näkemääni. Hyvin monet kokemuksistani aiheuttivat minussa edelleen surua, häpeää, kipua ja kärsimystä ja toiset loukatuksi tulemisen ja hyväksikäytön tunnetta, voimattomuutta ja alistuneisuutta. Toki joukossa oli myös täyttymyksen ja rakkauden tunteita, mutta päällimmäiseksi tunteeksi kehomuistiini oli jäänyt pettymys ja suru. Tunne epäonnistumisesta, kun mikään suhde ei ollut kestänyt kuutta vuotta pidempään. Lisäksi yhteiskuntakin tuntui tukevan ajatusta siitä, että parisuhde ja perhe on hyväksyttävoin muoto olla ja elää.

Mitä enemmän tein henkisiä harjoituksia ja vietin aikaa enkeleiden ja Amman kanssa, sitä tietoisemmaksi aloin tulla omista sisäisistä asetuksistani ja rajoituksistani ja vain rukoulin Ammaa auttamaan minua puhdistumaan vanhoista suhteistani. Aloin aavistaa, että kaiken ihanan valotyöskentelyn lisäksi minun tulisi kohdata itsessäni myös naisuus ja seksuaalisuus, vaikka niillä ei minun mielestäni ensi näkemältä ollutkaan mitään tekemistä henkisyyden kanssa.

Luulen, että aika monet meistä on aikanaan saatu uskomaan, että lukuisat asiat elämässämme ovat syntiä tai jotenkin häpeällisiä ja epäpuhtaita, mukaan lukien naisellisuus, seksuaalisuus ja alastomuus – mikä on sinänsä mielenkiintoista tässä saunakulttuuristaan tunnetussa maassa. Uskon kuitenkin, että mitä useampi ihminen alkaa elää tietoista elämää, sitä enemmän alamme ymmärtää uudelleen ikivanhaa viisautta myös pyhästä naiseudesta ja seksuaalisuudesta, joka on lopulta pohja terveille henkisyydelle, avoimelle sydämelle ja myötätunnolle ja avain siihen, että koko ihmiskunta alkaa toimia rauhanomaisin ja rakkaudellisin tavoin koko planeetan hyväksi.

Niin kauan kuin meissä on häpeän tunteita, pelkoa tai tunne vähempiarvoisuudesta, asetamme itsemme uhrin asemaan. Silloin emme onnistu ihmissuhteissamme, emme uskalla irtisanoutua epätyytyttävästä työstä, sanoa todellisia mielipiteitämme ja tunteitamme ääneen, emmekä uskalla olla auki elämän kauneudelle. Kun jokainen meistä ottaa onnensa avaimet omaan käteensä, alamme muodostaa aivan uutta, rakkauteen perustuvaa yhteiskuntaa ja planeettaa ympärillemme.

Tarkoituksemme on muistaa jälleen jumalallisuutemme, sen, että olemme arvokkaita, kauniita, upeita ja lahjakkaita sieluja, jotka ovat tulleet säteilemään tähän elämään rakkautta ja valoa, tuntemaan ykseyden toisiimme ja elämään harmoniassa keskenämme. Meidän ei tarvitse kilpailla, me voimme kulkea käsi kädessä.

Näiden tuntojen ja tämän energian elvyttämiseksi meidän on herätettävä itsessämme rakkaus, universumin feminiininen aspekti, jumalallisen äidin rakkaus, myötätunto ja lempeys. Aivan niin kuin äiti hoivaa lastaan, myös jumalallinen äiti haluaa meille pelkkää hyvää. Erityisesti naiset ovat nyt tärkeässä tehtävässä: aktivoimassa jo syntymälahjana saamaansa herkkää, intuitiivista puoltaan ja avaamassa sitä jumalalliselle äidille. Kyse on jokaisen naisen syntymälahjasta, siitä, millaiseksi

naiset ovat tähän elämään syntyneet: naisen kehoon, heijastamaan Isä Luojan lisäksi Äiti Luojaa, joka asuu jokaisessa.

Sieluntanssi

Ensimmäiset seksuaalisuuteen, naiseuteen ja henkisyys­teen liit­tyvät sisäiset uskomukseni alkoivat purkautua konkreettisem­min samana kesänä, kun sain *Naismystisismi*-kirjan luettua. Kun on kerran tullut vanhoista kaavoistaan ja uskomuksistaan tietoiseksi, paluuta ei ole, vaan alkaa tuntua välttämättömäl­tä ankkuroida itseensä aivan uutta tietoista energiaa ja uusia käyttäytymismalleja.

Kerran eräällä kesäisellä keikalla yleisöön ilmestyi muka­van oloinen mies. Tämä tuntematon mies pyysi minua muitta mutkitta tanssimaan, ja tunsin saman tien, että välillämme on selittämätön, voimakas yhteys, jollaista en ollut tuntenut pit­kään aikaan. Minulle oli tuonut suurta täyttymystä jumalalli­sessä rakkaudessa kylpeminen, mutta kahden ihmisen välinen kemia oli minulle kaiken henkisen etsinnän jälkeen vierasta maaperää. Niin paljon sisälläni oli muuttunut, etten enää tien­nyt miten olla luonnollisella tavalla vastakkaisen sukupuolen lähellä.

Nyt päätin kuitenkin tietoisesti kerrankin kääntää kaik­ki rajoittimet pois päältä ja vain nauttia siitä, että voin naise­na, jumalattarena, antautua tuon miehen käsivarsille. Minul­la oli uudet värikkäät korkokengät jalassa, jotka heitin saman tien syrjään. Tanssimme pitkälle aamuyöhön saakka vain tans­simisen ja selittämättömän yhteyden ilosta. Ensimmäistä ker­taa elämässäni en kysellyt mitään. En kysellyt, onko tämä mies vapaa, kuka hän on tai mitä hän tekee, vaan nautin vain täs­tä hetkestä ja energiasta, jonka hän minussa sytytti. Annoin itselleni luvan hehkua hämärtyvässä kesäyössä. Luvan antau­

tua, heittäytyä hetken vietäväksi ja nauttia koko olemuksella-
ni tanssista, miehen maskuliinisesta voimasta.

Samalla pysyin hyvin tietoisesti itse omassa naiseuden voi-
massani menettämättä hänelle rahtuakaan omasta valostani
ja ilostani. Ymmärsin, että tämä kokemus oli tullut nyt näyt-
tämään minulle itsestäni jotain aivan uutta, avaamaan minut
aivan uudelle tietoisuudelle itsestäni, naiseudestani ja seksuaa-
lisuudestani – ilman minkäänlaista intiimiä tai seksuaalista
kosketusta.

Sinä iltana sain ensimmäisen kokemuksen todellisesta
sisäisestä jumalattaruudesta. Miten olla yhtä aikaa täysin läs-
nä sydämellä ja samalla täysin riippumaton toisesta ihmisestä,
täysin vailla halua ripustautua kehenkään.

Napanuora

Jokaisessa arjen kohtaamisessa aloin tarkkailla, miten nuo
feminiini- ja maskuliinivoimat minussa itsessäni ilmenevät ja
miten näitä energioita voi tietoisesti ja tasapainoisesti kehit-
tää, tasapainottaa ja käyttää. Missä tilanteissa jyrään huomaa-
mattani pelkästä tottumuksesta muita ihmisiä mielipiteilläni,
milloin olen liian ankara itseäni kohtaan tai käyttäydyn domi-
noivasti, tuomitsevasti tai itsekkäästi. Missä tilanteissa puoles-
taan annan muiden kävellä ylitseni tai manipuloida minua, en
uskalla sanoa mielipidettäni ääneen, taivun muiden tahtoon tai
en saa asioita päätökseen. Kumpikaan näistä ääripäistä ei ole
tasapainoista feminiini- ja maskuliinienergian käyttöä.

Feminiini- ja maskuliinienergiaa voidaan tarkastella ja tasa-
painottaa energiakeskustemme, chakrojen, avulla. Chakrat
kuvataan yleensä pyörteen muotoisina energiakeskuksina tai
lootuskukkina, jotka sijaitsevat hienovaraudessa energiakehos-
samme ja joilla on tietyt vastaavuudet fyysisessä kehossamme.

Kirjan lopusta löydät yksityiskohtaisemman selonteon chakroista ja niiden merkityksistä ja Deepthi-blogistani 12 chakran aktivaatiomeditaatiovideon.

Chakrat avautuvat, sulkeutuvat ja hengittävät kehossamme sen mukaan, mitä käymme ihmisinä elämässämme läpi niin fyysisellä, mentaalisella, henkisellä kuin tunnetasollakin. Chakrat mahdollistavat ihmisen kehityksen täällä maan päällä. Kun kukin meistä tekee työtä oman energiajärjestelmänsä kanssa, alamme säteillä rauhaa, harmoniaa ja rakkautta, joka auttaa palauttamaan myös maapallon takaisin harmonian tilaan.

Meihin vaikuttavat hyvin monet asiat sekä ulkoa että sisältä käsin: ulkopuolelta muun muassa muiden mielipiteet, aiheet, käyttäytyminen meitä kohtaan, yleinen ilmapiiri työpaikalla ja perheessä; sisäpuolelta taas muun muassa omat tunnereaktiomme, ajatuksemme, uskomuksemme ja tapamme toimia eri tilanteissa. Mitä tietoisemmaksi näistä tulemme, sitä paremmin opimme tuntemaan itseämme ja oppimaan pois sellaisista tavoista, uskomuksista ja toimintatavoista, jotka hajottavat meitä ja lisäävät vain pelkoa, kärsimystä ja surua. Voi olla hyvä idea alkaa pitää päiväkirjaa päivän tuntemuksistaan ja reaktioistaan eri tilanteisiin, jotta tulisi tietoiseksi omasta voimastaan.

Ääneni menetyksen myötä alan oivaltaa, että enkeleiden viesti ”odotapa vain, kunnes olet jälleen parisuhteessa”, symboloi sitä, että minun tulisi alkaa käymään läpi alempiin chakroihini liittyviä tunnetiloja, muistoja, kokemuksia ja energioita, jotka eivät palvele korkeinta olemustani valossa ja rakkauudessa. Alempia peruschakroja ovat juurichakra, sakraalichakra, napachakra ja solar pleksus. Nämä kaikki ovat chakroja, jotka säätelevät suhdettamme muun muassa ihmisyyteen, naiseuteen, miehuuteen, seksuaalisuuteen, perusturvallisuuden tunteeseen, yleensäkin tunteisiin ja omanarvontuntoon. Mitä korkeammalle chakrajärjestelmässä menemme, sitä vahvemmin chakrat symboloivat ihmisyyden henkisiä ja jumalallisia puolia.

Chakroihin liittyen alan seurata, tunnenko elämässäni perusturvallisuutta ja luottamusta (juurichakra), millaisia uskomuksia minulla on seksuaalisuudesta ja naiseudestani (sakraalichakra), mitä pelkoja liittyy siihen pallean kohtaan, joka ääneni tukahtumisen yhteydessä tuntui kouristuvan kiinni (solar pleksus), kykenenkö rakastamaan itseäni ja muita varauksetta (sydänchakra) ja uskallanko puhua totuuteni ääneen ja ilmentää itseäni täydesti (kurkkuchakra)?

Alan ymmärtää, että yksi syy siihen, miksi minun piti palata yhtäkkiä kolmikymppisenä sinkkunaisena takaisin kotipitäjääni Pohjanmaalle ja olla läheisesti tekemisissä perheeni kanssa oli se, että pääsisin katsomaan, mistä olen tullut ja mikä minusta on tehnyt sen mikä minä olen. Millaisia uskomuksia olen perinyt vanhemmiltani ja suvultani ja miten ne palvelevat sisäistä totuuttani? Toisin sanoen palasin kotiseudulleni avatakseni ja tasapainottaakseni juurichakraani.

Niin rakastavia kuin vanhempani ovatkin minulle aina olleet ja luoneet täydellisen turvalliset puitteet kasvulleni, alan löytää myös energiakytköksiä ja käytösmalleja, jotka tulevat ääniongelmiäni kautta esille. On hämmentävää huomata, että juuri oman perheeni kanssa ääneni toimii kaikista huonoiten. Tajuan, että oman perheeni kanssa olen kaikkein vähiten omassa voimassani: olen edelleen se pikkutyttö, joka olen aina heidän silmissään ollut. Vaikka olemme onneksi pystyneet puhumaan asioista keskenämme, silti huomaa, että monessa asiassa yritän olla ”kiltti tyttö” ja ”niin kuin kaikki muutkin”.

Kun tarkastellaan feminiini- ja maskuliinivoiman sisäistä tasapainoa, usein naisilla suurin työ on tasapainottaa sisäinen energiasuhteensa isäänsä kohtaan ja miehillä äitiään kohtaan. Naisen täytyy löytää oma sisäinen maskuliininen voimansa ja miehen oma tasapainoinen feminiininen voimansa. Jos niin ei tehdä, yleensä nainen päätyy etsimään isänsä kaltaista kumppania ja mies äitinsä kaltaista kumppania, joiden kanssa sitten

toistetaan samoja oppitunteja kuin vanhempien kanssa. Tar-
koitus on kuitenkin tulla elämässä itselliseksi ja vapaaksi suku-
polvien takaisista taakoista. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä,
että lopetettaisiin välittäminen ja rakastaminen, vaan lapsien ja
vanhempien välille löydetään terve tasapaino kahden aikuisen
kesken. Silloin osataan tarvittaessa myös sanoa ”ei” ja asettaa
omat rajat ja toisaalta sanoa ”kyllä” silloin, kun oikeasti sydä-
mestään sitä tarkoittaa.

Monet vanhemmat myös murehtivat lastensa asioita ja
lähettävät heidän ylleen tiedostamattaan harmaan energiapii-
ven, joka ei auta lasten olotilaa. Lasten puolesta murehtimi-
sen sijasta on parempi lähettää enkelit heidän ympärilleen ja
luottaa, että heitä suojellaan ja johdatetaan koko ajan. Kaikilla
meillä on omat sielunpolkumme ja läksymme opittavana, eikä
kenenkään polkua voi toisen puolesta kulkea. On hyvä opetel-
la tietoista vanhemmuutta, jossa tärkeää on säilyttää oma ener-
gia, oma elämä, mielenkiinnon ja intohimon kohteet, samalla
kun pidetään hyvää huolta perheestä ja parisuhteesta. Meidän
ei enää tarvitse menettää itseämme parisuhteelle ja perheelle,
mutta ei myöskään uhrata perhettä halujemme takia.

Oman isäni kanssa omaan voimaamme astuminen tapahtui
yhtenä perjantaisena iltapäivänä, kun olisin tarvinnut vanhem-
miltani rahallista apua eräässä asiassa. Monen kuukauden asioi-
den selvittämisen jälkeen isä sai vihdoin sanottua minulle ääneen,
että ei, he eivät pysty äitini kanssa nyt auttamaan minua. Siihen
saakka isä oli aina ollut valmis tuomaan minulle vaikka kuun
taivaalta, ja minä olin varmasti käyttänyt hänen kiltteyttään
tahtomattani jopa hyväkseni ajatellen, että kyllähän isälle aina
sopii. Samalla olin kuitenkin lukuisia kertoja tuntenut sydä-
messäni, että hän olisi toisinaan halunnut toimia toisin mutta
halusi vain hyvää hyvyttään tehdä minulle mieliksi.

Tämän tiukan ei-sanan jälkeen suhteemme muuttui huo-
mattavasti tasapainoisemmaksi ja suoremaksi. Isä oppi vetä-

mään omat rajansa ja minä opin kunnioittamaan isän omaa-
kin elämää ja olla ottamatta hänen apuaan itsestäänselvyytenä.
Parhaiten se näkyi siinä, kun tarvitsin Olga-kissalleni hoita-
jaa. Ennen isä otti aina Olgan hoiviinsa ja perui omat menonsa
minun takiani, mutta nyt hän alkoi sanoa suoraan, jos hänel-
le ei käynyt. Tämän myötä suhde isäni kanssa on syventynyt
entisestään.

Kynsin hampain

Alkusokista toivuttuani foniatriin ohje alanvaihdosta alkaa hii-
pua hiljalleen taka-alalle. Ääneni toimii viikko viikolta parem-
min ja saan uusia oivalluksia siitä, miten voin parantaa ään-
täni sisäisen työskentelyni avulla. En myöskään missään vai-
heessa lopeta esiintymistä vaan päätän, että mieluummin laulan
toistaiseksi vaikka rupuisella äänellä kuin kasvatan itselleni
ramppikuumetta nousta lavalle sillä, että keskeytän esiintymi-
sen kokonaan. Minä haluan pitää tuntuman esiintymiseen yllä.

Ymmärrän olevani äänikamppailujeni kanssa aikamoises-
sa Amman egokoulutuksessa. Vanha minäni ja mieleni haluaa
pitää laulamisesta ja laulajaidentiteetistäni kiinni kynsin ham-
pain, ja henkinen polkuni taas opettaa minua irrottautumaan
mieltymyksistäni ja kiinnittymisen kohteistani ja luovutta-
maan kaiken korkeimman käsiin. Antautumaan.

Juurille

Juoksen metsässä kesäisenä päivänä. Aurinko pilkistelee pui-
den välistä ja linnut visertävät. Enkelit ovat patistaneet minut
juoksulenkillä. Minä puolestani inhoan juoksemista. Enkelei-
den mielestä minä olen menettänyt yhteyden kehooni, mikä

on yksi syy ääneni menetykseen. Päästyäni metsässä lempi-paikkaani suurten mäntyjen keskelle alan tehdä lauluharjoitusta. Yllätyksekseni huomaan, että ääneni toimiikin juoksun jälkeen hienosti! Ymmärrän, että enkelit tahtovat minun juoksevan sen takia, että se auttaa minua tuntemaan yhteyden maahan eli maatahti- ja juurichakraani, mikä tasapainottaa minua ja saa energiani virtaamaan. Luonnossa oleminen saa chakrani aukeamaan ja alan tuntea yhteyttä sekä luonnon että koko universumin kanssa. Se puolestaan antaa minulle luottamusta elämää kohtaan ja avaa sydämeni, mikä vaikuttaa suoraan ääneni toimintaan ja totuuteni ääneen ilmaisemiseen.

Minun on kasvatettava siipien lisäksi myös juuret. Metsässä juoksemisen lisäksi enkelit ohjaavat minut kuntosalille. Paino- ja nostellessani huomaan ällistyksekseni, että vahvistan kehoni lisäksi erityisesti henkistä kanttiani. Usein pikkukylämme salilla ei ole muita ihmisiä puolenpäivän aikaan, joten saan voimailla aivan rauhassa. Harjoituksen jälkeen istun yleensä jumppapallolle ja alan tehdä kevyitä ääniharjoituksia. Pomputtelen jumppapallon päällä ja kuvittelen, miten ääni menee alas aina maan syvyysiin saakka. Se auttaa minua rakentamaan uusia juuria ja tulemaan maadoittuneeksi tähän hetkeen ja kehooni.

Maadoittuminen auttaa minua myös luomaan tasapainoista maskuliinisuhdetta itseni kanssa. Se auttaa minua luottamaan itseeni ja kasvattaa rohkeutta nousta turhan kiltteyden yläpuolelle, omistamaan voimani ja mielipiteeni sekä toimimaan niiden mukaan. Uudeksi mantrakseni muodostuu: ”Minulla on tasapainoinen yhteys kehooni.”

Voimaannuttavaa omaelämäkerrallista kerrontaa

Kirsi Ranto vie lukijat mukanaan sisäiselle matkalle, jolla hän jatkaa oman elämänpolkunsu tutkimista ja oikean suunnan etsintää. Hän löytää avukseen jumalattaret, jotka muistuttavat häntä feminiinisestä voimasta ja itsekunnioituksen tärkeydestä. Hän joutuu myös kohtaamaan vaiettuja tunteita ja surullisia tapahtumia, joiden kanssa elämään oppiminen on osa ihmisen henkistä vaellusta.

Omalla pelottomalla elämänjanollaan Kirsi rohkaisee lukijaa vapautumaan menneisyyden rooleista, vanhoista, kahlitsevista uskomuksista ja käyttäytymismalleista. Ihminen voi kasvaa omaksi itsekseen, olla yhtä aikaa herkkä ja vahva ja oivaltaa, että henkisyys ei sulje pois seksuaalisuutta eikä seksuaalisuus henkisyyttä. Näihin teemoihin uppoutuessaan Kirsi kulkee suomalaisten viljapeltöjen keskeltä aina intialaisiin temppeleihin ja amerikkalaisiin miljoonakaupunkeihin asti. Johdattajina ja toivon tuojina matkalla toimivat jo edellisestä kirjasta tutut enkelit, Äiti Amma ja nyt myös naiseutta juhlistavat jumalattaret.

Oman elämän elementtien uudelleen järjestämiseen inspiroiva teos on lukijoiden sydämet valloittaneen *Ole se valo joka olet* -kirjan odotettu jatko.

Päällys: Nina Halmetoja | Päällöksen valokuva: Shawn Reeder

#kirja
WWW.KIRJA.FI

99.1 ISBN 978-951-31-8143-7

